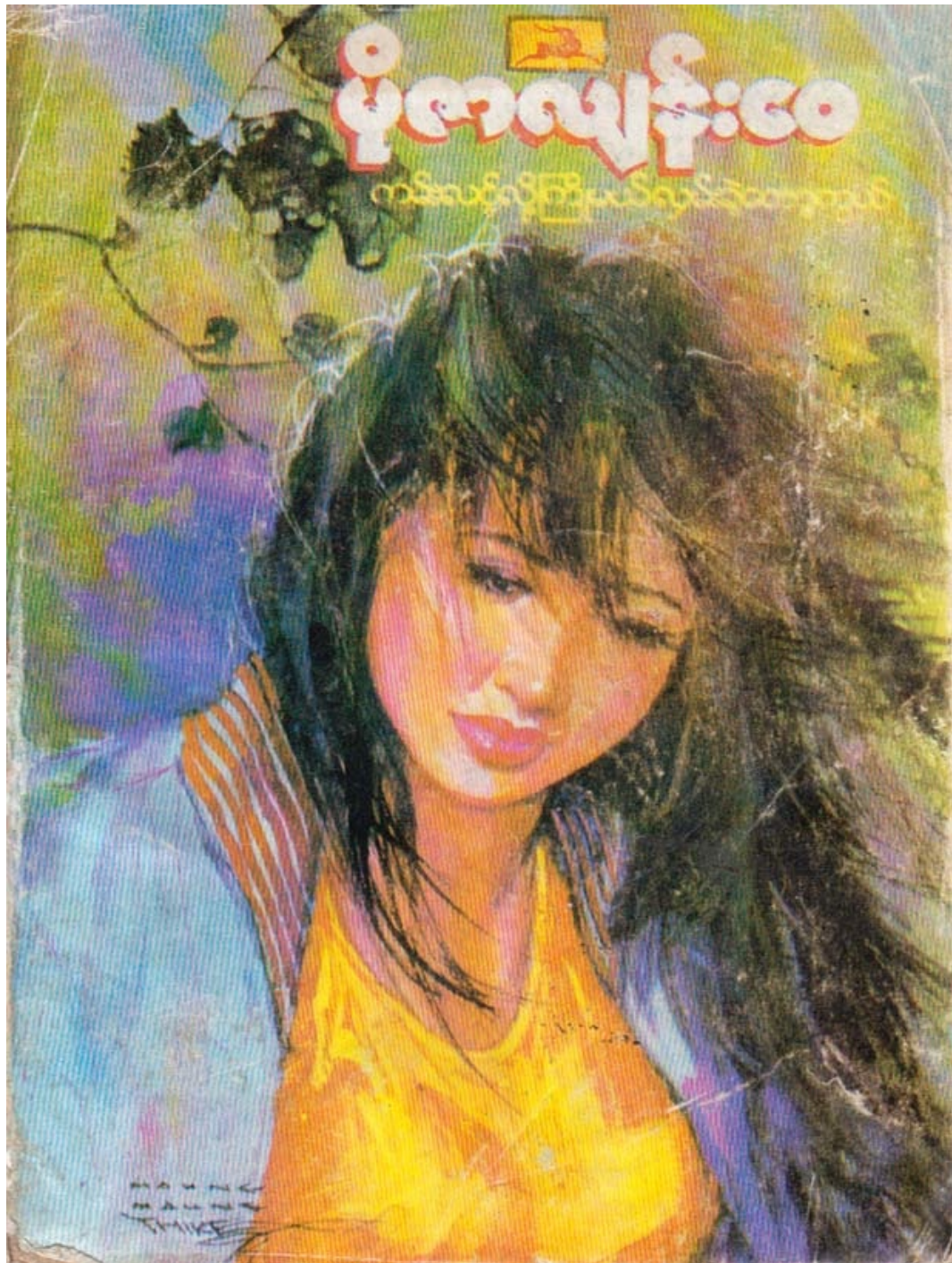

မိုးလျှော်: ၆၀

ကလောင်လှိုင်းနှင့် ပန်းချီဆွဲဆောင်မှု

ကမ်းလင့်လို့ကြိုမယ် လှမ်းခဲ့တော့ကွယ်

(၁)

အရာရာကို အိမ်မျက်ချယ် ကျောခိုင်းလိုက်ချင်ပါသည်။ ဘဝသစ်မှာ စိတ်သစ်လူသစ်နှင့် (က) ကစပြီး ဘဝကို ပြန်စလိုက်ချင်ပါသည်။

အတိတ်ဆိုသည်မှာ ပန်းချီကားချပ် တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါလျှင် ထိုပန်းချီကားချပ်ကို ဆေးဖြူတွေ ပိတ်နေအောင် ခြယ်သလိုက်ပြီး အတိတ်ဆိုတာကို အားလုံးပျောက်ကွယ်သွားအောင် ပြုလုပ်လိုက် ချင်ပါသည်။

အတိတ်ဆိုသော အဖြစ်များကို သူမရဲ့ ဘဝမှာ ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုသာ ဖြစ်စေချင်လိုက်ပါ သည်။ ကြေကွဲစရာ ဝမ်းနည်းစရာတွေနှင့်သာ ပြည့်သိပ်ဖုံးလွှမ်းခဲ့သော အဖြစ်များကို မေ့ထားပြီး အိပ်မက်တစ်ခုအဖြစ်နှင့်တောင် ပြန်ပြီးမက်လိုစိတ်မရှိပါ။

မန္တလေး ချမ်းမြသာစည်လေဆိပ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပေမယ့် သူ့စိတ်တွေက လေလွင့်ရွက်ဝါ လေးလို တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။

ရုပ်လေး ချောမွေ့နေသလောက် မျက်နှာလေးက နွမ်းလှသည်။ ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော နေရောင်အောက်က ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ပမာပါလား။

(၂)

လေယာဉ်ပေါ်သို့ပ ခရီးသည်များကို တက်ရန် ခေါ်နေသည်။

ပျံလွင့်လွမ်းခွေနေသော စိတ် အာရုံကို ပြန်စုစည်းလိုက်သည်။

ခရီးသည်တော်တော်များများ သူမရှေ့က သွားကုန်ကြပြီ။

လေးဖင့်သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် လေယာဉ်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးကနေ လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်သည်။ သူမရဲ့ ထိုင်ခုံလေးတွဲစွာထိုင်သည်။

သံပတ်ပေးထားသော စက်ရုပ် တစ်ရုပ်လို လှုပ်ရှားမိသည်။

လေယာဉ်က ပြေးလမ်းကြောင်းကနေ တဖြည်းဖြည်း

ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မြင့်တက်လာ သည်။ လေယာဉ်ပြတင်းကတစ်ဆင့် တရိပ်ရိပ်

နိမ့်၍ နိမ့်၍ ကျန်ခဲ့သော မြင်ကွင်းများကို ခံစားမှု မဲ့သော အကြည့်များနှင့်

ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုမောင်ရယ်၊ မျက်ချယ် အရာရာကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါပြီ။ ကြေကွဲစရာ

လွမ်းမောစရာ တွေနဲ့သာ တန်ဆာဆင်ခဲ့တဲ့အတိတ်တွေကို မျက်ချယ်လေ

မေ့ထားခဲ့လိုက်ပါပြီ”

ရုတ်တရက် ကြည့်နေသော အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးသွားသည်။ သူမနှင့်

အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သော မျက်ရည်များ မဖိတ်ခေါ်ရပါပဲ

အလည်ရောက်လာကြပြန်ပြီပေါ့”

ဘေးကလူတွေမြင်အောင် မျက်ရည်ကြည်တွေကို

မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပြီး ပြန်လည်သိမ်း ဆည်းလိုက်သည်။

“လွမ်းမောတမ်းတခြင်းဆိုတာ အခံစားရခက်လွန်းတဲ့ ဝေဒနာများကို

ပိတ်ချအလိုက်မှာ မည်းနက်ခက်ဝေသော မျက်တောင်ရင်းတွေမှာ မျက်ရည်စတွေ

စိုစွတ်သွားသည်။

ပင့်သက်တစ်ခုကို နက်နက်လေး ရှူရှိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ
မောကျပ်ပိတ်ဆို့နေပါလား။

အားလုံးကို ကျောခိုင်းခဲ့လျှင် မေ့နိုင်စွမ်းရှိမည်။ ရင်ထဲက
နာကျင်မှုသက်သာမည်ကို တွက်ဆခဲ့သည်။ တကယ့်လက်တွေ့မှာ အထင်နှင့်
မကိုက်ညီပါလား။ အတိတ်က သူမကို ခြောက်လှန့်နေဆဲပါပဲ။

ရှေ့သို့ လေယာဉ်ကြီးက အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းနှင့်
တိုးသွားနေသော်လည်း သူမရဲ့ စိတ် အစဉ်က ဖြစ်ပြီးခဲ့သော အတိတ်များဆီသို့
ပြန်လည်ပြေးလွှားနေပါလား။

လေအသင့်မှာ လွင့်မျောလိုက်ပါသွားသော ရွက်ဝါလေးလို စိတ်အစဉ်က
နောက်ကြောင်း ပြန်ပြီး ရွေ့လျားနေသည်။

(၃)

အဖေတစ်ဦး၊ သမီးတစ်ဦး ဘဝနှင့် အိမ်မျက်ချယ်၊ ကျင်လည်ခဲ့ရသည်။
ငယ်စဉ်ကတည်းက ချစ်လှစွာသော မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ဖခင်ကြီး ဦးဆွေထွန်းက တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူဆိုသော စကားကို
မကျင့်သုံးခဲ့ပါ။ သမီး လေးသာ သူ့ဘဝ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မိဘဆိုး သမီးလေးကို
လူလားမြောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ သည်။

“ကိုဆွေရယ် ရန်ကုန်လာပြီး ရှိတဲ့ မိသားစုလေး သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း
နေကြရအောင်ပါ”

ရန်ကုန်မြို့မှ ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်မာလာက အစ်ကိုကို အတန်တန်အခါခါ
ခေါ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဦးဆွေထွန်းက လုံးဝလက်မခံပါ။

“ငါ့မိန်းမ ခေါင်းချသွားတဲ့ နေရာမှာပဲ ငါနေချင်တယ် မာလာ၊ ရန်ကုန်ကို
ငါ့ကို မခေါ်ပါနဲ့၊ နင်ရော ငါ့ဆီ ပြောင်းမနေနိုင်ဘူးလား”

“အလုပ်တွေ ပစ်ခဲ့လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“သား သမီး မရှိ၊ ဘာမျှ သံယောဇဉ်မရှိဘဲနဲ့ နင်က မလာနိုင်ဘူးလား
ဟင်”

“မာလာလဲ ဒီက အလုပ်တွေကို မထားခဲ့နိုင်ဘူးလေ ကိုဆွေရယ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူက မန္တလေးမြို့ကို မစွန့်ခွာနိုင်သလို ညီမဖြစ်သူက
ရန်ကုန်မြို့ကိုလည်း မစွန့် ခွာနိုင်ပါ။ သည်တော့ ဗိုလ်နေမြဲ ကျားနေမြဲသာ
နေလိုက်ကြသည်။

တူမလေးထံသို့ တစ်နှစ်တစ်ခေါက်တော့ ဒေါ်မာလာက
ရောက်ရောက်လာတတ်ပါသည်။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကပင် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို

အိမ်မျက်ချယ် ဆွတ်ခူးလိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေ သမီးဘွဲ့ရပြီဆိုတော့ အလုပ်ဝင်ချင်ပြီ ဖေဖေရယ်”

“သမီး ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

“ရတဲ့အလုပ်ပေါ့ ဖေဖေရယ်”

“အင်းလေ . . . ဒါဆိုလဲ ရှာကြည့်ပေါ့ကွယ်”

ကျေးဇူးကြီးလှသော ဖခင်ကြီးကို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ကျွေးချင်ပါသည်။
တစ်လှည့်ပြန်၍ ပြုစုချင် ပါသေးသည်။ ဒါကြောင့် အိမ်မျက်ချယ် အလုပ်ကို
ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေသည်။

“ဖေဖေရယ် . . . အစိုးရအလုပ်တွေက မခေါ်သေးဘူး။ ခေါ်ရင်လဲ ရဖို့
သိပ်မလွယ်ဘူး ထင်ပါရဲ့”

“အင်းလေ . . . ဘွဲ့ရတဲ့ လူတွေကလဲ တစ်နှစ်တစ်နှစ် နည်းတာမှ
မဟုတ်တာ”

“ရရာ အလုပ်ကို သမီးက ဝင်လုပ်မှာပဲ”

“အင်းပေါ့ . . . သမီးရယ်”

တစ်လလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အလုပ်ရှာပြီးသည့်နောက်
အလုပ်တစ်ခုကို ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ရှာဖွေတွေ့ရှိလေသည်။

“ဖေဖေရေ၊ သမီး တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ အလုပ်ရခဲ့ပြီ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်လား”

ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောနေသော သမီးကို ကြည်နူးသော အကြည့်များနှင့် ဦးဆွေထွန်းက ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်မှာ ရတာ လဲ သမီး”

“လေညင်းသာ ဟိုတယ်မှာ၊ သမီး အင်တာဗျူးဝင်ခဲ့တယ် ဖေဖေ”

“ဟုတ်လား . . . ပြောပါဦး”

“ဟိုတယ် ပိုင်ရှင်က အသက် ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာ၊

သမီးထက်ကြီးလှ ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်ပေါ့ ဖေဖေရယ်”

“ဪ. . .”

စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေသော သမီးကို မျက်နှာပြုံးပြုံးနှင့် ဦးဆွေထွန်းက ကြည့်နေ သည်။

“အဲဒီ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က ဦးမောင်မောင်လေးတဲ့ ဖေဖေရယ်၊ သမီးကို လူတွေ့စစ်ဆေးပြီး အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာရာထူးလဲ၊ မန်နေဂျာလား”

“အင်း . . ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ အတွင်းရေးမှူးလဲဟုတ်၊ တွဲဖက်မန်နေဂျာလဲဟုတ်တဲ့ အလုပ် ဖေဖေရဲ့”

သမီးရဲ့အပြောကို သဘောကျစွာ ဦးဆွေထွန်းက ရယ်လိုက်သည်။

“သူက ဒီဟိုတယ်တစ်ခုတည်း ပိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ တခြားအလုပ်တွေလဲ ပိုင်တာ ဖေဖေ ရဲ့၊ ဒါကြောင့် သမီးကို သူ့ရဲ့အတွင်းရေးမှူးသဘောနဲ့ ခန့်လိုက်တာ”

“ဒါဆို သမီးရဲ့တာဝန်တွေက ဘယ်သေးမလဲ”

“ရပါတယ် အလုပ်ကို သမီးနိုင်နင်းအောင် လုပ်ပြလိုက်မယ်”

“ဒါနဲ့ သမီး ဘယ်တော့ အလုပ်ဆင်းရမှာလဲ”

“မနက်ဖြန်လေ”

“မြန်လှချည်လား”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ”

“လစာကရော သမီး”

“တစ်လ သုံးထောင်နဲ့စမယ်တဲ့။ ပြီးမှ သမီးရဲ့ အရည်အချင်းကိုကြည့်ပြီး တိုးပေးမယ်တဲ့”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ သမီး”

“ဖေကြီးကို သမီးကောင်းကောင်းကြီး ပြန်လုပ်ကျွေးမယ်နော်”

“ဖခင်ကြီးကို ခွဲနဲ့စွာနှင့် အိမ်မှန်ချယ်က ပြောသည်။ ဖခင်ကလည်း ကြည်နူးစွာ ရယ်နေ ပါသည်။

